

A person wearing a cowboy hat stands in the center of a doorway that is engulfed in intense orange and yellow flames. The person is silhouetted against a bright light coming from the other side of the door. The surrounding walls and ceiling are dark and appear to be melting or cracking under the heat. The overall atmosphere is one of danger and suspense.

SZEMBE TUDNÁL NÉZNI
A LEGSÖTÉTEBB FÉLELMEIDDEL?

JM GULVIN

HOSSZÚ SZÁMOLÁS

GABO

Első fejezet

SZÉLESRE TÁRVA AZ AJTÓT KILÉPETT AZ ÉJSZAKÁBA. RÖVID PILLANTÁST VETETT balra és jobbra, aztán elindult az árnyékban a búzaföld felé, és eltűnt a vetésben. Nem fújt a szél, nem voltak csillagok az égen, csak füstszínű felhők.

A búzamezőn túl átvágott a vasúti síneken, és a depó fényei felé vette az irányt. Levi's mellénye izzadságban úszott; a peronon a Coca-Cola-automatára tapadt a tekintete. Senki sem követte, senki nem járt erre, senki nem volt a váróban. Nem látott mást, csak egy fapadot, egy órát az ajtó fölött a falon; nem volt ivókút, ahol a szomját olthatta volna.

Hiába kutatta át a zsebeit, nem talált aprót. Úgy tanulmányozta a kólaautomatát, mintha azt fontolgatná, hogy beleöklözzön-e, aztán a peron vége felé fordult a figyelme, ahonnét reflektorfény vetült a sínekre.

A váróban leült a padra. Nem mozdult. Hallgatta a léptek zaját: lassan közeledett valaki. Figyelte a zseblámpa fényét, amely mögött egy férfi árnyéka rajzolódott ki. Másodpercekre rá belökték az ajtót, és egy pisztolytáska vont a magára a pillantását.

Még akkor is ülve maradt. Látta a zsarú cipőjét, a port a cipő orrán, a nadrág hajtókáját. Végül felemelte a fejét. Sötét,

göndör haja, széles mellkasa volt, és erős karok dagasztották a világoskék ing ujját. Jelvény a bal felső zseb fölött. Méregettek egymást, egyik sem szólt. A zsarú jobb keze lazán a combja mentén, ő pedig nézte a hosszú ujjakat, a piszkot a körme alatt, a fegyverrel egy szintben.

A zsarú rágógumit őrlött az állkapcsával, és tetőtől talpig végigmérte.

– Mit keresel itt, fiam?

Onnan, ahol ült, láthatta az órát a falon.

– A négy nulla ötöst várom.

– Kissé megizzadtál, mint aki futott, vagy megerőltette magát. Ki vagy? Mi a neved? – A zsarú fújta egyet. – Hajnali kettőkor a vasúti depónál várja a négy nulla ötöst. Szórakozol velem, fiú? Úszol a verítékben, és még a neved sem mondd meg?

– Miszter, én csak várom itt a vonatot.

A zsarú rámeredt, az ujjai rángatóztak a combján.

– Még egyszer megkérdelem: mi a neved?

Nem válaszolt, a padlót bámulta. A zsarú előrébb lépett.

– Fiú – mondta –, jobban teszed, ha felelsz a kérdéseimre.

Mit keresel itt? Hogy hívnak?

A padlót nézte, aztán lehunyta a szemét.

– Már válaszoltam. Várom a négy nulla ötöst.

– Akkor nyilván van jegyed. Amit meg tudsz mutatni, igaz?

Megrázta a fejét.

– A kalauztól fogom megvenni, amikor felszállok a vonatra. Houstonba. Ahogy a táblán áll.

– És mi van Houstonban? Odavalósi vagy?

Felnézett rá. Bólintott. Megrázta a fejét.

A zsarú a homlokát ráncolta.

– Igen és nem – mondta.

– Tehát ezt válaszolod nekem? – Most hátrafelé tett egy lépést, elállva a nyitott ajtót, amelyen át beszüremlett egy kis éjszakai levegő. Jobb keze az oldalán, a ballal hívogató mozdulatot tett. – Nem tudom, hogy ki vagy, és nem tetszenek a válaszok, amiket a kérdéseimre adsz, ezért bekísérlek az őrsre, ahol majd tovább kérdezünk. – Rántott egyet a fején. – Gyérünk, felállni.

Ő még mindig csak ült ott, és a zсарu még mindig nézte.

– Nem mondom másodszor. – A zсарu a gumibotjáért nyúlt, és kicsúszttatta a tokjából.

Ült még egy másodpercig. Aztán felállt. A zсарu tartotta neki az ajtót, ő meg kilépett a peronra, ahol egy pár lámpától eltekintve teljes volt a sötétség.

Nem láttak egy lelket sem, amíg végigmentek a peronon, és hang sem hallatszott a sínek fémes pengésén kívül. Már majdnem odaértek a kocsihoz, egy négyajtós kék Plymouth-hoz, amelyben fémrács választotta el az első és a hátsó üléseket. A tetőn egy piros lámpa; a fiú a kocsihoz nézett, aztán vissza. A zсарu szinte felkínálta a fegyvert a pisztolytáskában, miközben az ajtókilincsért nyúlt.

Egy szempillantás alatt kikapta a tokjából a pisztolyt, és fejbe vágta a zсарut. A zсарu térdre esett, vér fröcskölt a behasított koponyájából, megpróbált felállni, megpróbálta használni a gumibotot, de záporoztak rá az ütések. Fölötte állt szétvetett lábbal, mintegy meglövegolva a rendőrt. Aztán bedugta a fegyvert a farmerja derekába, felemelte a leesett gumibotot, és azzal ütötte tovább.

Végül leállt. Verítékben úszott, a haja a szemébe lógott, felgyenesedett, leeresztette a gumibotot az oldala mellett. Sehol senki, egy hang sem hallatszott az álmos kisváros felől. Lené-

zett a zsarura, aki körül egyre nagyobb tócsába gyűlt a vér a földön. Benézett a kocsiba a nyitott hátsó ajtón, meglátta a sapkát a kormánykerék mellett. Behajolt érte. A fejére tette, pont jó volt rá. Megnézte magát az oldaltükörben.

Beöltözött a zsarú egyenruhájába, és alsóneműben, zokniban hagyta ott. A saját ruháit bedugta egy nagy papírzacskóba, amit a hátsó ülésen talált. A zacskót begyömöszölte az utasülés alá, aztán bemászott a volán mögé, és csak ült ott egy másodpercig, lehajtott fejjel, az ölében összekulcsolt kézzel.

Második fejezet

A SZIKLÁN GUBBASZTÓ QUARRIE LEVETTE AZ INGÉT, ÉS SÜTTETTE A HÁTÁT A NAP-
pal. A folyó felszínét borzoló szél sárszínű hullámokat táncolta-
tott a vízen; egy pillanatra elvonták a figyelmét, mielőtt a fiára
vándorolt a tekintete. James keresztbe tett lábbal ült a föl-
dön, és a part vonalát tanulmányozó Pioust bámulta, aki szín-
tén levette az ingét – hat láb középsúlyú izom.

Quarrie kőről kőre lépkedve odament hozzá, és együtt fi-
gyeltek, ahogy egy pisztráng felvetődik a part közelében.

– Pious – mondta Quarrie –, nekünk itt egy ranch méretű
halsütésre kell felkészülnünk, és Texasban tilos kézzel halat
fogni. Bármilyen lyukat képzelsz is a folyónak erre a partjára,
onnan nem foghatjuk ki őket.

Pious az északi partra mutatott.

– Oklahomában nem tilos, John Q., és szerintem az ott
már Oklahoma. Tudok egy helyet egy mérfölddel lentebb,
ahol negyven éve kisiklott egy vonat. Azon a részen annyi
lyuk van, hogy megszámolni sem győződ, és a laposfejű szereti
az olyan helyeket.

– Kisiklott egy vonat? – kapta fel a fejét a földön ülő
James.

– Ja. – Pious hátrapillantott. – Egyik éjszaka leszakadt a híd a viharban, de senki nem tudott róla, amíg a vonat le nem szaladt a sínről.

– Meghalt valaki? – Pious hunyorogva nézett Quarrie-re. – Nem mondhatok biztosat, mert nagyon régen történt, de nem valószínű, hogy sokan éltek túl.

Quarrie oldalra hajolva kiköpött.

– Pokoli hely az a harcsafogáshoz, Pious. Mert te most egy tömegsírről beszélsz, ha nem tévedek.

Pious lefelé mutatott a folyón a következő kanyarulatig.

– Ha tiszta lelkiismerettel akarsz horgászni ezen a vízen, akkor az a roncs a legjobb hely. Ha szeretnéd elfelejteni néhány órára, hogy ranger vagy, nekem az is jó, mert elég sok alkalmas hely van itt is, ahol vagyunk.

Hármasban gyalogoltak az agyagszínű folyó mentén, amely Texas és Oklahoma határát jelölte, bár az némileg homályos volt, hogy hol ér véget az egyik állam, és hol kezdődik a másik. Egyesek szerint a folyó közepe a határ, mások szerint a déli part. Amíg nem kap rá határozott választ, Quarrie a folyó közepét tekintette annak.

Az emlékezet napján Koreáról beszélgettek Piousszal, és James sokat kérdezett, amire korábban nem volt példa. Quarrie-nek eszébe ötlött, hogy talán most először érti is.

– Pious – szólta a fiú –, honnan ismered azt a helyet?

Pious lenézett a közte és az apja között baktató Jamesre.

– Akkor találtam rá, amikor először jöttem ki ide, Leavenworth után. Te még kisbaba voltál, és csak akkor költöztetek át Idahóból a papáddal. Én Georgiában, még kölyökkoromban tanultam meg kézzel harcsát fogni. Frissen szabadultam a börtönből, és arra gondoltam, milyen jólesne egy kézzel fogott hal, és az az öreg a dutyiban beszélt nekem erről a roncsról.

James összeráncolt homlokkal nézett fel rá.

– És te Leavenworth-ben voltál, miután a papám írt az elnöknek, igaz?

– Igen, a szövetségi börtönben. – Pious a vállára tette a kezét. – A sereg halálbüntetésre ítélt, mert megtagadtam egy parancsot odaát Koreában. Úgy rémlik, hogy erről már beszéltünk neked. A papád meg kórházban feküdt, és volt ráérő ideje. Fogta magát, és írt egy levelet, mire az elnök életfogytiglani kényszermunkára változtatta az ítéletet, és most azon lehetnék. – Futólag Quarrie-re pillantott. – De arra senki sem számított, hogy egy rakat jenki ügyvéd a pártomat fogja, és ők kiderítették, hogy a kormány hivatalosan soha nem állt háborúban Koreával. De már elmeséltük neked ezt a sztorit, igaz? – Igen – mondta James. – De szívesen meghallgatom újra. Ez azt jelentette, hogy békeidő volt, ugye, mivel az elnök nem jelentette be, hogy háborúban állunk?

– Igen, gyakorlatilag ezt jelentette. És azt is jelentette, hogy csak öt évet tudtak rám sózni azért, mert közöltem egy tiszttel, hogy nem vagyok hajlandó egy csapat katonát, akit most hoztam vissza épségben, a biztos halálba vezetni.

– Mert a kínaiak folyamatosan lőtték?

– Igen, James, azért.

– De mégis a börtönbe küldték?

– Igen, sajnos. Nem számított, hogy olyan tűz alatt voltunk, ahol nem volt más választás, mint visszavonulni. Az is tény, hogy fekete vagyok, és akkoriban sokan voltak a seregben, akik úgy gondolták, hogy a feketéknek nincs bátorságuk harcolni. A százados meghalt, ahogy a hadnagy is. Én voltam soron döntést hozni, és lehoztam az embereket a hegyről. A parancsnok meg sem akart hallgatni, közölte, hogy gyáva vagyok, és azonnal vissza kell vinnem oda az embere-

ket. – Gesztikulált és grimaszolt. – Megmondtam neki, hogy nem teszem, és ha kell neki az a hegy, akkor fogjon fegyvert maga.

Elérték a folyó kanyarulatát, és Quarrie megszemlélte az oklahomai partot sűrűn benövő fákat. Ezen az oldalon ritkábbak voltak a fák, cserjés húzódott felfelé, ahol már perjefű nőtt és csörgőkígyók fészkeltek. A túlparton dúsabb volt a növényzet, a fák ágai a víz fölé lógtak, és gyökérfonatok türemkedtek ki az iszapból.

A Vörös folyó – kanyonokon furakszik át, amelyek keresztülszabdalják Texast és Oklahomát, hosszú mérföldeken át kanyarog sekély medrében, mielőtt újabb, rövid határt képez Arkansasszal. Ahogy megkerülték az utolsó kanyart, már meg is látták az első vasúti kocsit, amely mintegy figyelmeztetően állt ki a vízből. A rozsdás fémdarabok olyan öregnek tűntek, akár maga a folyó, és Quarrie azon tűnődött, vajon nem sokkal több telt-e el annál a negyven évnél, amiről Pious beszélt. Az oklahomai parton szétszórva oldalfalak, tetőzet maradványai, egy kerék darabja, minden okkersárga árnyalatú, akár a víz.

Éles vasrudak nyúltak felfelé a felszín alatt, kötőelemek heverték szabadon, amelyekkel egykor megerősítették a kocsikat, és nem maradt belőlük más, csak az acél. Ennyi maradt a vonatból: fél tucat kocsidarabokban, szanaszét szóródva a parton és beékelődve a nyárfák közé. A híd semmivé lett.

A part mentén a roncs további maradványai nyúltak le a víz alá, és lehetetlen volt megállapítani, mennyi fém rejtőzik még a felszín alatt.

– Fiam – mondta Quarrie Jamesnek –, most, hogy itt vagyunk, nem biztos, hogy ez az a hely, ahol meg kéne tanul-

nod a harcsafogást. Az a sok roncs mindenfelé... Látod, hová kerültünk?

A fiú fájdalmas arckifejezéssel nézett fel rá.

– Tudod, mit? – Pioust is fontolóba ejtette az éles vasak útvesztője. – Igaza van a papádnak. Jó ideje nem halásztam már itt, és nyilván elfelejtettem, hogy néz ki valójában a roncs. Nagyon éles vasak vannak itt, és nem hagyhatom, hogy megvágd magad.

– Ezt én sem engedem. Mondok valamit. – Quarrie a fia vállára tette a kezét. – Először ellenőrizzük a dolgot Piousszal, és ha biztonságos, te is átúszhatsz, de addig nem, amíg nem szólok, rendben? Azt szeretném, ha addig megülnél itt a parton, és ha kígyókat látsz a vízben, akkor azonnal kiált.

James nem szólt semmit. Az iszapba fúrta a lábujjait, és lesütötte a szemét, miközben az apja végigsimított a haján.

Quarrie és Pious egy szál farmerben belegázolt a hűvös vízbe.

– Hmm, ez jólesik – mormolta Pious. – Május vége, az emlékezet napja van, John Q., és olyan, mintha július lenne.

Tovább gázoltak együtt a folyó közepe felé.

– Oké, pajtás – mondta Quarrie –, most már az oklahomai oldalon vagyunk, innentől legális, de kezd veszélyessé is válni.

– Igen. – Piousnak már a melléig ért a víz, és nagyon lassan mozgott, vízcseppek tapadtak meg a rövidre nyírt haján. – Te csak mindig gyere utánam, oké? Meglátjuk, emlékszem-e, hol a legveszélyesebb, és hol vannak a legjobb lyukak.

A mögötte nyomuló Quarrie beleütközött a vasúti kocsi maradványának első darabjába, és érezte, ahogy az érdes fém végigsúrolja a lábát. Halkan szitkozódott, miközben Pious megkerült egy másik roncsdarabot, amelyen egy jókora vízipók őrködött.

– Fél szemmel figyelj a kígyókra is – mondta Quarrie.
– Szerintem vannak itt rezes fejűek és vattaszájúak is.

– Igen, mindkettő van, és annyi szent, hogy nem akarunk kígyómarást, pláne itt.

Már bent jártak a roncsok között, minden oldalról körülvették őket a vasúti kocsik maradványai, az egymásba gaba-lyodott vasdarabok, részben a víz felett, részben alatta.

– Pious – mondta az állig elmerülő Quarrie –, ajánlom, hogy legyenek itt méretes laposfejűek, mert esküszöm, ez rosszabb, mint rákhálóba akadni.

– Abbahagynád a siránkozást? Tudom, mit csinálok.
– A roncsdarabokat kerülgető Pious visszaneézett. – Majd szóklok, ha megtaláltuk, amit keresünk. Te csak gyere utánam.

– Mégis, mekkorák ezek a laposfejűek? – kérdezte Quarrie.

– Gondolod, hogy idehoztalak volna néhány sneciért? A legnagyobb, amit fogtam, ötvenkilenc font hét unciát nyomott, és sok ilyen van még itt.

Már közel jártak az oklahomai parthoz, a fák áttörő gyökei között, és Quarrie a lábujjaival tapogatta ki az utat. Ahogy lépett egyet balra, egy nagy üreget érzékelt; megállt ott, ahol volt, óvatosan méricskélve a lábával az üreg száját, vigyázva, nehogy megvágja a lábujját egy éles vas. Figyelte, hogy észlel-e bármilyen vibrálást a folyómederben, ami egy laposfejű farkának mozgását jelezné.

– Pious – mondta –, azt hiszem, van itt valami. Egy lyuk mindenképp. Nem akarsz megnézni, hol jön ki?

Pious odaúszott hozzá; közel a parthoz még mindig a belógó ágak között volt, ahol összetorlódtak a roncs kisebb darabjai. Eltartott néhány másodpercig, mire megtalálta az üreg másik végét, és az álláig ellepte a víz, ahogy szembekerült az áramlással.

– John Q. – válaszolta –, szerintem pont itt van a bejárata, ahol most állok. Te a kijáratánál lehetsz, észlelsz bármilyen mozgást?

– Nem. Ha odabent van, akkor tudja, hogy nem szabad mozgatnia a farkát. Akarod, hogy lebukjak és megnézzem?

– Nem, uram, ez az én dolgom. Te maradj ott, ahol vagy.

Három méterre álltak egymástól, a harcsa ürege párhuzamosan futott a parttal.

– Most vigyázz – mondta Quarrie. – Nehogy belegabalyodj a gyökerekbe vagy megbotolj egy fémdarabban.

– Tudom, szóval ne kezd el a hosszú számolást, azt várva, hogy mikor kérek segítséget tőled, oké?

– Hosszú számolást? – kérdezett vissza Quarrie.

– Halfogó kifejezés Georgiából. Van a hosszú és van a rövid számolás, attól függően, hogy meddig kell kitartanod. Nekem a hosszú száztizenöt másodperc, mert addig tudom visszatartani a lélegzetem. A rövid negyvenöt körüli, és az ilyen vízben, ha addig nem jövök fel, jobban teszed, ha lejössz értem. – Azzal Pious lebukott, és eltűnt a víz alatt.

Lemerülve előrenyújtott kézzel kitapogatta az ujjával az üreg száját. Felkavart iszap szállt fel a folyómederből, zavarossá téve a vizet, így alig tudta megkülönböztetni az egymásba fonódó gyökereket a rozsdás acél szilánkjaitól. Valamivel előbbre hatolva odatette a kezét, ahol az imént a lába volt, és munkába vette az üreg száját. Bedugta az öklét, de nem akadt harcsára, majd a szemét meresztve próbált meg kivenni valamit a zavaros vízben. Nem észlelte harcsabajusz lebegését a hullámszélben, de mozgott ott valami, csak azt nem tudta, hogy mi lehet az. Egy elsárgult fehér folt; kicsit közelebb araszolva ott bukácsolt az orra előtt.

Quarrie elszámolt negyvenkettőig, és már le akart merülni, amikor pezsegni kezdett a víz, és csapkodva, levegő után kapkodva felszínre bukkant a barátja. Nem volt nála hal, és űzött volt a tekintete. Kellott neki egy másodperc, hogy visszanyerje a lélegzetét; mellkasig állt a vízben, és erősen zihált. Nem szólt semmit. Csak nézett Quarrie-re, és Quarrie visszanézett rá.

– Mi van, pajtás? Nyeltél egy kis folyóvizet?

– Igen. És tényleg egy sír van odalent.

Quarrie lebukott, és arra vette az irányt, amerre az előbb Pious. Megtalálta az üreg száját, és amikor belesett a homályba, majd' kiugrott a szíve. Fehér és dudoros, egy emberi koponya; üres szemgödrök bámultak vissza rá, mintha az üreget őriznék.

Csak annyi telt tőle, hogy ne nyeljen vizet, és látta, hogy nemcsak a koponya van meg, hanem néhány csigolya is. A nyak egy ponton még összeköttetésben állt talán a kulcs-csont egy darabjával. Gyerek, a koponya és a kulcs-csont méretéből tudta, hogy egy gyerek fulladt meg itt, aki nem sokkal lehetett idősebb, mint James.

Egy gyászos pillanatig csak taposta a vizet, aztán benyúlt, hogy összeszedje a csontokat, de akkor eszébe jutott a fia, aki a déli parton várja. Ott hagyta a csontokat, ahol voltak, és a felszínre bukkant. Ugyanabban a pillanatban néztek egymásra Piousszal.

– Láttad? – kérdezte Pious.

– Láttam. Akárki volt is, szerintem azóta van itt, hogy kisiklott a vonat. Bejelentem, amikor hazaértünk. – Arrafelé bökött a fejével, ahol James kacszott a vízen, tizenöt méterre tőlük, a túlsó parton. – Nem szeretném, ha tudna róla. Majd én elmondom neki, ha jónak látom, rendben?

– Ahogy akarsz, John Q. De a halak... az emberek számítanak rá, hogy laposfejűekkel érkezünk haza.

– Tudom. De itt végeztünk, pajtás. A texasi parton fogunk horgászni.